

על המכה החדשה
שפקדה את המדינה
כתבי „העולם הזה“
יצאו לחטוף
ארנקים ברחוב לאור
היום, וגילו כי
ברחוב הישראלי שורר

לרגע אדם שעמד להיכנס פנימה, סל פלי-סטיק כחול בידו. הוא מתבונן בי לרגע. אני יודע שאתם רוצים לחטוף ארנק אבל אני לא אתעסק אתכם, אומר מבטו. הוא נעלם פנימה.
דקה מאוחר יותר, תוך כדי נסיעה, תפי סתי ברצועת הארנק האדום של ציפי — ומשכתי, ציפי לא ויתרה. נאבקנו מעט — לפתע התקרב צעיר כבן 25 תפס את ה־ארנק והחל צועק לעברי: „למה אתה חוזר“

נשים שעברו אותה שעה ברחוב. התגובה הראשונה של העדים ל־חטיפה היתה תדהמה; לאחר מכן בהלה לשמע זעקותיה (המבויימות כמובן) של הנשדדת. לאחר ההתגברות על ההלם, הצטרפו לצעקות.

ליד תחנת האוטובוס של קו 5 בשדרות רוטשילד בתל-אביב, מתנפל חוטף הארנקים (מזוקן מי שמאל) על אשה העומדת בתור, לעיני גבר שניצב בתחנה ושתי

פחד

חוטף הארנק הספיק בינתיים לעלות על הקטנוע של חברו, שהמתין לו בקירבת מקום. הגבר ושתי הנשים, שהיו עדים לחטיפה, מצטרפים לנשדדת ברדיפה אחרי הגנבים, כשהם מקווים שצעקותיהם יזעיקו אנשים נוספים למירדף.

אחרי שהתגברו על ההלם הראשוני, הצטרפו גם העדים לחטיפת־הארנק לצעקות. בתמונה נראים בברור הגבר ליד התחנה והאשה הזקנה ליד הנשדדת במרכז, כשהם צועקים בקול: „גנבו! גנבו! הגבר מימין לא הספיק להוציא ידו מכיסו.

הרדיפה
קצת נוסמים בכבודות, קצת שרוטים פה ושם, קצת קרועי בגדים ומשופשפי נעליים, אבל מלבד זה, כללית בנוצב טוב — חזרו השבוע למערכת אנשי חוליית־הכיסוי שנסלחה למיבצע חטי־פת ארנקים.
מטרת הנויבצע היתה לעמוד על הצד הציבורי דווקא של התופעה: מדוע אין החוטפים, כמעט אף פעם, נתפסים על־ידי העוברים ושבים. לחלן הדו"ח ש־מסר ראש החוליה:
עשר חטיפות ביצענו, במקומות שונים באזור תל־אביב רבתי. רק בשתיים מהן — בראשונה ובאחרונה — התערבו עוברי אורח וניסו לבוא לעזרת הנחטפת. בשאר החטיפות חששו להתערב. עמדו, ראו חטי־פת ארנק מול עיניהם — ופחדו לזוז. החטיפה הראשונה: יום שישי, ליד בני־יין השקים ברמת־גן. רפי ואני רוכבים על הקטנוע ממש לצד שפת המורכה, עו־קבים בגלוי אחרי ציפי, ההולכת בשלחה כשבידה ארנק.
איש אינו מתעניין. ליד השקים נעצר

טף ממנה את הארנק? אתה לא מתבייש? נוצרה התקהלות. בעזרת ציפי, הסברנו את הצניין, ונמלטנו על נפשנו.

חטפתי את הארנק ונמלטתי

רחוב הסמוך, ליד תחנת האוטו־בוס, עמדו מספר אנשים. ביניהם אשה זקנה. הפעם הייתי למוד ניסיון יותר. הצי־לחתי להוציא את הארנק מידי ציפי ב־קלות רבה יותר. האנשים שבתחנה לא זזו. עמדו והתבוננו בי מבלי שכלל ינסו ל־התערב או להזעיק עזרה. הפחד נשקף מי־עניהם.
נסענו לתל־אביב. ליד תחנת המשטרה ברחוב דיזנגוף שוב חטפתי את הארנק של ציפי. למרות שהחטיפה בוצעה מול תח־נת המשטרה, לא התערב אף אחד מהשו־טרים. מובן שגם לא האורחים. ייתכן ש־השוטרים הבחינו בצלם.
ברחוב אבן־גבירול, ליד התחנה הרא־

חוטף הארנק המזוקן עומד לעלות על המושב האחורי של הקטנוע של שותפו. הנשדדת מספיקה כמעט לתופסו, אולם עוברת־אורח נוספת מס־תכלת באדישות בנעלשה. למרות ששמעה את הצעקות „גנבו! גנבו“ שבקעו מפי הנשדדת.